

1) PROČ JE VOSA UPROSTŘED ZAŠTÍPNUTÁ?

1) DĚTSKÁ OTÁZKA

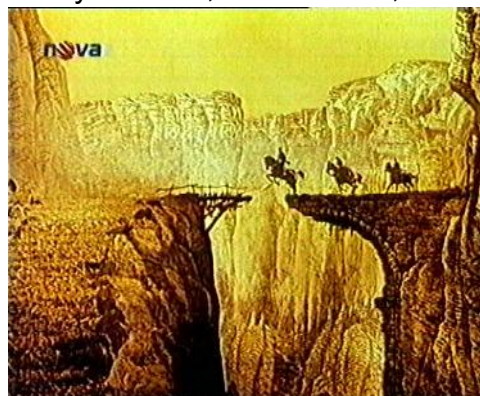
Na vosu mám jednu výraznou, dětskou vzpomínku, která možná ovlivnila celý můj život. Nevím přesně kolik mi bylo let, snad mezi 3. až 6. třídou, tehdy jsme byli o prázdninách u tety na venkově. Pomáhali jsme tetě s nakládáním meruněk, rynglů, broskví a jiných peckovic, kterých měla teta celý sad. Bylo tam také spousta vos. Vzpomínám si na jednu konkrétní situaci, seděl jsem sám na zápraží domu, ochutnával ovoce a odháněl vosy. Když jsem po jedné mávnul novinama, proud vzduchu s ní smýkl tak, že se praštila o futro, spadla na práh, chvíli se vzhůru nohama zmateně točila v kruhu a pak odletěla. Pomyslel jsem si, že to je hodně nepraktické, mít takhle velký zadeček, téměř oddělený od těla, který se volně „blembá“ ze strany na stranu. Bylo tam také spousta včel, neboť strejda měl úly. Včely jsou mnohem lepší letci, protože jsou kompaktnější a masařky jsou vůbec nejrychlejší, ty jsou jako tryskáče, na ně žádné mávání novinama neplatí. Divil jsem se, proč to tak je. Když jsem si prohlédl vosu zblízka, všiml jsem si, že to zaštípnutí je téměř na nulu. Jak tamtudy mohou úspěšně procházet všechny životně důležité funkce? Neměla by raději přeci jen trochu stloustnout? Rozhodně by jí to pomohlo i při tom létání. Vosa, jako kdyby mě vybízela k přemýšlení a k tomu ještě na sebe upozorňovala tou nejkontrastnější barevností, jaká může být.

To zjistili i lidé, když chtějí zvýraznit něco, co nemá být přehlédnuto, používají k tomu stejné, žlutočerné, vosí pruhy. Jako kdyby vosa říkala: „Pozor, nepřehlédnout!“ Vnímám, že se mne dotklo něco, co souvisí s celým vesmírem a je třeba tomu věnovat pozornost. Rozhodl jsem se, že až budu velký, že to vypátrám. Vzpomínám si, že jsem už tenkrát věděl, že jistě nebudu biologem, těch je dost, ale oni se zabývají jinými věcmi. To, jak vosa může biologicky „fungovat“, přestože je téměř přeštipnutá vejplů, jsem ponechal jim, mne spíše zajímalo, proč tak vypadá a co to může znamenat, nebo

čím je to dáno. Už od mala jsem chtěl být vynálezcem, ze všeho nejvíc jsem si přál mikroskop, ten jsem však nikdy nedostal. Záviděl jsem Thomasu Alvi Edisonovi, že jen tak mimoděk, spíše náhodou (podle filmu) vynalezl fonograf, úplně první záznam zvuku na světě. Pevně jsem věřil, že i na mne nějaká ta náhoda zbyla i když to už asi nebude v akustice, ani v optice, ani v žádném jiném fyzikálním, chemickém, nebo biologickém oboru. Věděl jsem, že musím zůstat věrný svému oboru – výtvarnictví. Už od první třídy (1961), kdy mne táta vzal do biografu na film „Baron Prášil“ od Karla Zemana, jsem přesně věděl čím chci být. Ani baronem Prášilem, ani tím vzorně ukázněným kosmonautem Toníkem, ale „Karlem Zemanem“ a dělat podobné malované filmy. Vůbec to nebránilo tomu, abych byl zároveň vynálezcem, naopak jsem to s tím spojoval, jakobych věřil tomu, že mi nějakým zvláštním způsobem „Baron Prášil“ pomůže a že ty filmy

budou právě o tom. Tenkrát u tety mi ta vosa dala skrytou naději a konkrétnější nasměrování tam, kde by snad ještě mohly být jisté rezervy v objevování. Samozřejmě, že jsem si s tím vůbec nevěděl rady, ale zůstalo to v mé paměti po celý život i když jen jako dětský sen. Vůbec jsem netušil, že to teprve čtením Bible znovu ožije a že to už tenkrát mohl být sám Bůh, kdo mne na tu vosu upozornil. Věřím tomu, že nejsem sám a že Bůh dává i jiným lidem a také dětem podobné doteky, jaksi zatím inkognito, které až po obrácení mohou znovu ožít. Vzpomínám si zřetelně na konkrétní okamžik, kdy jsem se s tím chtěl svěřit učitelce přírodopisu, ale něco mne zastavilo. Bylo to v Praze v tramvaji, když jsme se vraceli se školou z návštěvy Národního muzea. Tam mě nejvíc zaujal nádherně modře zbarvený motýl, ale už si přesně nepamatuji, co jsem u něho prožíval, jistě zase něco o mé objevitelské budoucnosti. Přesně jsem věděl, co chci paní učitelce říci. Zřetelně si pamatuji, že jsem vstal z tramvajové lavice a chtěl se rozeběhnout k místu, kde paní učitelka seděla, ale v ten okamžik myšlenka zmizela, zůstal

jenom nesdělitelný dojem, jakoby mi ji někdo vzal, nebo jako kdyby někdo řekl: „Teď ještě ne.“ Tak jsem si znovu sedl a divil se tomu, co jsem to právě prožil. Když Bůh mluví inkognito k dětem, nebo k nevěřícím, mluví jistě skrze milost, něhu, lásku, ale i skrze krásu nebo i údiv z poznání a to způsobem, který se zdá lidsky nesdělitelný. Vůbec se nezlobím na nevěřící, kteří mívají někdy mylný dojem, že tak krásné věci jako jsou květiny a motýli, znásilňuju a pitvám, abych na ně násilně narouboval nějaké náboženství, nebo morálku. Jakobych znečišťoval posvátnost krásy, která má zůstat jen pro radost oku a srdci. Jde o velké nedorozumění, rozhodně ty věci nespojuji s žádným náboženstvím, ale s Bohem samotným, neboť on sám je zdrojem ne jen života a lásky, ale i té největší krásy. Nikdy jsem nemiloval a neobdivoval přírodu tak, jako po obrácení, můj obdiv však patří především jejímu Stvořiteli a jeho stvořitelskému Slovu. Díky jemu vše dostává nové rozměry a významy, které ve mně vyvolávají nový úžas a obdiv. Najednou vše dostává svůj smysl. A myslím, že ani krása toho všeho stvořeného tím rozhodně netrpí, naopak, alespoň podle mého soudu, získává na kvalitě. Bible ale říká, že i to všechno je jen pomíjivý předobraz ve srovnání s tím, co pro nás připravil Ježíš v Nebeském království.

Ale jak je psáno: „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ (1. Korintským 2,9)